

De grote schoonheid!

Rode aardewegen, groene
heuvels, blauwe meren:
in Rwanda is graven een
festijn van kleuren

TEKST: LANDER DEWEER | FOTO'S: SIGFRID EGGERS

Op reis met een groep fietsers en toch lijkt het ‘La Grande Belleza’ wel. De beroemde feestscène op het dakterras: pompende muziek, een draaikolk van dansende lijven, een adembenemend uitzicht op de stad. ‘A-ha-ha-ha, a far l’amore comincia tu’! Alleen bevinden we ons niet in Rome en nog minder in een film van de Italiaanse regisseur Paolo Sorrentino. Dit is Kigali, Oost-Afrika, de laatste avond van een tiendaagse fietsreis door Rwanda.

We zien Jan, die zichzelf wild op de borst klopt tijdens het refrein van *Makeba* van de Franse zangeres Jain. Véronique, die wild meezingt met de Belpopklassieker *Oh la la la*. Katrien en Karel, pas een koppel en nu al hier, op het terras van een fonkelnieuw hotel op een van de hoogste heuvelflanken van Kigali. Ben zien we ook, de goedlachse zes-tiger uit Nederland die morgen voor dag en dauw in zijn eentje doorreist naar Oeganda om er berggorilla’s te

gaan bekijken. Sylvia, Sigfrid, Lore, Joost, Kobe, Stefan, Michel en Tom ook – de enige twee die de dansvloer voorlopig niet betreden, die laatsten, al kan dat straks veranderen.

Iggy Pop helpt misschien. *The Passenger* komt eraan.

Net geen 600 kilometer, goed voor 10.000 hoogtemeters, hebben we in de benen; erg soepel zien de danspasjes er bijgevolg niet uit. Met een brede glimlach klikt Dries, die de fietsers de hele week van eten en drinken heeft voorzien en vanavond

als dj optreedt, een nieuw liedje aan. *Survivor* van Destiny’s Child. Gejuich op de dansvloer. Gerinkel in de glazen. Armen en benen die alle kanten opzwaaien. Morgen moeten we voor een keer niet vroeg uit de veren: wie denkt er dus aan slapen?

Geen bommetjes

Alles begon nochtans behoedzaam en in stilte. “Denk eraan om de lucht uit de banden te halen”, was een de adviezen die we van organisator Geertrui via mail hadden meegekregen. En: “Geen ‘bommetjes’ in de doos. Dit gaat NIET door de douane.” Zodoende zagen we elkaar zonder bommetjes en met een hoofd vol vragen voor het eerst in Tank*, een gezondheidscenter in de Antwerpse havenbuurt Het Eilandje. Het was begin januari en de wind kwam uit het noorden. De evenaar was nog ver weg. Klungelig probeerden we onze fietsen in een kartonnen doos te puzzelen. Wielen eruit, stuur eraf, zadel naar beneden: het klonk gemakkelijker dan het was.

Gelukkig kwam er hulp van fiet-senmaker Daan van Bike Project en

van Geertrui. “Het komt goed”, zei zij. “Je hebt zelfs nog plaats over om je slaapzak mee te geven in je doos.”

Ze wist waarover ze het had. Vijf jaar al organiseert ze met haar bedrijfje VeloGlobe fietsreizen zoals deze. Meestal was Rwanda de bestemming, verzot op Afrika als deze oud-stewardess bij Sabena/Brussels Airlines is – al trekt ze volgend jaar voor het eerst richting Colombia en volgt in juli 2025 een reis naar Georgië.

Het concept van VeloGlobe is eenvoudig: avontuurlijke fietsreizen door minder bekende landen. Keer op keer werkt Geertrui hierbij nauw samen met lokale gidsen, chauffeurs, koks, mecaniciens en hoteleigenaars. En keer op keer verschilt het niveau van de deelnemers, in conditie, achtergrond en leeftijd – de jongste in

deze groep is 28, de oudste 65.

“Elke dag wordt de bagage met een auto van begin- naar eindpunt gebracht en slapen gebeurt op verschillende types locaties: in tenten bij een meer, in een ecolodge met uitzicht op een nationaal park of in een naar plaatselijke normen luxueus hotel”, zegt Geertrui, die beroepshalve bedrijfsopleidingen geeft. “Ik fiets zelf graag en organiseren en improviseren, wat tijdens zulke reizen natuurlijk al eens gebeurt, gaat mij als vanzelf af. Het voelt nooit aan als werken.”

Enkele dagen na het bezoek aan Tank* begint het avontuur pas echt, in de vertrekhal van Brussels Airport dan nog wel. Een laagje sneeuw bedekt de toegangswegen en de haren van de medereizigers. We stellen ons aan elkaar voor en proberen

elkaars namen en interesses te onthouden. Dag Marc, steward bij *den Antwerp* en verpleger. Dag man met de grijze baard en kwajongensogen, Geert blijf je te heten. Dag Hilde ook, zo te horen ben je al jaren als begeleider bij VeloGlobe betrokken. Je dochter verwerft steeds meer faam als house-en techno-dj, vertel je tijdens het boarden, en deze week zul je ons bijstaan waar het nodig is. Dag Bruno, vakbondsmannet met die gulle, aanstekelijke lach die we deze week nog vaak zullen horen. En dag Danny, je reist voor het eerst met de trein en vervloekt al meteen de NMBS. “Bijna drie uur ben ik onderweg geweest, met al die omleidingen door de sneeuw. Dat is toch niet normaal?”

Eenmaal geland in Kigali vallen alle twijfels en zorgen weg. De warme lucht blaast in ons gezicht, de brommertjes scheuren door de straten, van overal komen nieuwe geuren aangewaaid. De beat van een grootstad op vrijdagavond, de belofte van avontuur.

Na een korte nacht en een heerlijk ontbijt in Tugende, het fietshotel dat mee wordt uitgerust door Leuvenaar

“Wat denken jullie?” roept Dries, de dj voor vanavond, terwijl zelfs Michel en Tom schoorvoetend de dansvloer naderen. “Na dit nummer iets van Fleetwood Mac?”

Simon De Schutter, vertrekken we voor een eerste rit. Een verkenning van het parcours van het wereldkampioenschap wielrennen, dat volgend jaar in Kigali wordt gehouden. Veel stijgen en dalen, zowaar Vlaams aandoende kinderkopjes en vooral: een explosie van kleuren. Het geel van de zon en de bananen op de markt. Het rood van de onverharde wegen. Het groen van het lange gras, de hoge struiken en de mooiste bomen.

“Prachtig, maar verdikke wel lastig om te fietsen”, zucht Eric wanneer we via een lange, onverharde klim uiteindelijk Kigali verlaten, enthousiast aangemoedigd door de Rwandezen op en naast de weg. Muziek, motoren, de geur van geroosterde maïs: de reis is nu echt begonnen.

Een snelle afdaling later bevinden we ons pardoos op het platteland. We horen brulkikkers, zien kinderen oude fietsen met loodzware zakken vol gras op de bagagedragers voortduwen en voelen de zon die almaar feller brandt.

Ergens onderweg blijkt Lore de steekas van haar achterwiel kwijtgespeeld te zijn, maar alsof dit dagelijkse kost is schudt mecانيen Damour zo een oplossing uit de mouw. In Rwanda kan dan niet alles, maar toch veel.

“Kom”, zegt Violette, samen met haar landgenoot Jean onze fietsgids deze week. “Volg me maar.”

Muzungu!

Tijdens de tweede en derde fietsdag worden we ongemerkt een groep. We kennen elkaars namen nu, en langzamerhand ook elkaars verhalen. We weten wie snurkt en wie niet, we helpen elkaar bij materiaalpech of een lekke band, we vragen bij het ontbijt zonder schroom wie een potje *gatzalf* bij zich heeft.

De kilometers vliegen voorbij. Eerst in de regen en de modder, de dag erna onder een zalige zon en voor een groot stuk op soepel rijdende asfaltwegen. Ook onze kennis van het Kinyarwanda, de meest gesproken taal in Rwanda, gaat erop vooruit. “*Muzungu! Muzungu!*” krijgen we in elk dorp te horen, wanneer de plaatselijke bewoners hun huizen

en scholen uitrennen om ons aan te moedigen. *Blanken! Blanken!*

We fietsen langs schijnbaar onbegrensde meren, door uitgestrekte moerassen en over bergflanken vol rotsformaties en palmbomen. Na een kilometerslange klim belanden we middenin een koeienmarkt en even later worden we toegejuicht door tientallen schoolkinderen in lavendelpaarse hemdjies.

Dankzij de lunch die Dries, Lien, Hilde, Venuste, Ari en Moses ons elke middag weer voorschotelen – mango, avocado, tomaat, maïs, tonijn, pannenkoeken, confituur, brood, ananas, bananen, het houdt niet op – blijven we fit en vrolijk. Zo nu en dan schudt iemand tijdens de middagpauze zelfs een danspasje uit de benen, zo zomers is de sfeer.

Maar na de steile slotklim richting de slaapplek voor de derde nacht, met een kamerbreed uitzicht op Tanzania, is zelfs een woord als ‘gatzalf’ nog te lang. “Oef” en “wow”, veel verder komen we niet meer.

Bavianen, nijlpaarden, antilopen, zebra’s, olifanten, een krokodil, impala’s, buffels, “iets bruins,

ginder!”, uilen, nog tientallen andere vogels waarvan de naam te moeilijk klinkt om op te schrijven maar die onze vogelkenner Dirk een voor een kan benoemen, giraffen en op het einde zelfs een slaperige leeuw: op de vierde dag laten we de fiets even rusten en krijgen we in het Akagera National Park een stoet aan wilde dieren te zien. Het is inderdaad de Serengeti niet. Maar het is wel Rwanda, een land waar we zomaar verliefd op zouden kunnen worden.

De volgende dag komen we langs de eerste koffieplantages en houden we op het einde van de rit voor het eerst halt in een lokale bar, voor een biertje of een cola. Verbroederend met de dorpingen wachtten we op de laatste fietsers die – begeleid door Jean, net als Violette onze fietsgids deze week – even later binnendruppelen.

In dit land van duizend heuvels denken we onvermijdelijk aan Ilja Leonard Pfeijffer, die in *Filosofie van de heuvel*, het verslag van zijn fietsreis van Leiden naar Rome, schrijft: *‘Het ging niet om de berg, het ging om het landschap. Ik probeerde mij voor*

te stellen dat elke heuvel een reus was die heel lekker lag te slapen en dat ik hem niet wakker mocht maken. Daarom moest ik zo licht en zo stil mogelijk fietsen. Dat hielp een beetje.’

De slaapplek bij het meer is, zoals alles hier, betoverend en dus veranderen ook wij in slapende reuzen die je liever niet wakker maakt.

Vertrekverdriet

De volgende dagen verandert het decor waarin we fietsen meer dan eens. Onze route brengt ons langs theeplantages en door bruisende dorpjes. Lange, heerlijk kronkelende beklimmingen volgen op razendsnelle afdalingen. Almaar vaker benijden we Marleen, die op een elektrisch aangedreven mountainbike fietst – zij het doorgaans in de laagste stand. “Ik heb nog altijd twee blokjes van mijn batterij over!” zegt ze elke avond trots.

Op een lokale markt zien we hoe er naast geiten, koeien, kippen, fruit en groenten ook onderbroeken en deuren te koop worden aangeboden. Stuk voor stuk worden ze aan- en afgevoerd op de bagagedrager van

een fiets zonder versnellingen, transportmiddel nummer één in Rwanda. Ook de hoffelijkheid in het verkeer valt steeds meer op. Vrachtauto's, auto's, motorfietsen: ze houden afstand en rijden ons telkens behoedzaam voorbij. Dit is een fietsland, zoveel is ondertussen duidelijk.

Door de bomen zien we opeens de Twin Lakes liggen, een adembenevend dubbelmeer. Een nieuwe klim dient zich aan, slingerend tussen de bomen. Bezweet en uitgeput eten we op de top samosa's en pittig gekruide aardappelbrochettes. We nemen ook afscheid van Bob, de plotseling overleden oom van profrenner Victor Campenaerts die er normaal was bij geweest op deze reis. Nadat hij een deel van Bobs assen heeft verstrooid zegt Geert: "Bob was supporter van *den Beerschot* en deze berg is ook een beetje paars."

Na een verkwikkende regenbui en een boottocht over het dubbelmeer bereiken we onze slaapplek voor de nacht: een camping op een eiland met een imposant uitzicht op het vulkanengebied nabij de grens met Congo en Oeganda. Net wanneer we

denken dat het niet meer mooier kan, verrast Rwanda ons nog maar eens.

En zo voelen we langzamerhand het 'vertrekverdriet' opkomen. Het weeë, onbestemde gevoel ter hoogte van de maagstreek wanneer de terugreis zich begint aan te dienen. Wat zullen we dit land vol heuvels, meren en rode aardewegen missen. Het dagelijkse ochtendritme van opstaan, ontbijten en fietsen. De zon vanzelfsprekend ook. En niet te vergeten: deze groep vol mensen met de meest uiteenlopende verhalen, van levens-eindegesprekken op intensieve zorgen over zonnepanelenparken in Mauretanië tot Rubenswandelingen door 't Stad.

Tijdens de laatste volledige fietsdag bereiken we met 2.800 meter boven de zeespiegel het hoogste punt van deze reis. De lucht is ijl en de benen lopen stilaan leeg. Wat later moedigen we de fietsende Rwandese jeugd aan tijdens een wielervedstrijd voor jongens en meisjes in Musanze, de tweede grootste stad van het land, en rijden we in een bus terug naar Kigali.

Daar worden we stil in het

Genocide Memorial Centre en botsten we op weg naar de kledingwinkel van een ngo die werkt rond vrouwenrechten als bij toeval op de bekendste klim van Rwanda: de Mur de Kigali.

Maar het echte orgelpunt vindt plaats op het terras van ons laatste hotel, met uitzicht op de nachtelijke grootstad. Door de vele lichtjes lijkt er een omgekeerde sterrenhemel aan onze voeten te liggen en door de muziek en dansende lijven – eerst nog schoorvoetend, dan steeds wilder en luider – wanen we ons heel even in een film van Paolo Sorrentino. *La Grande Belleza*, *De Grote Schoonheid*, editie-Rwanda. ●

**Hou je van fietsen?
En mag het wat avontuurlijker zijn?**

**Veloglobe – expert in avontuurlijke
fietsreizen – bezorgt je een valies
vol onvergetelijke ervaringen en
onuitwisbare herinneringen.**

**De volgende Rwanda
reis gaat door
van 4–15 december
2024. Ga je mee?**